

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Orationibus lacvlatoriis Libri IV. Ascetici, Seu ad exercitationem spectantes

Balinghem, Antoine de

Antverpiae, 1618

Cap. VI. Quænam è supra memoratis frequentius oranti adhibendæ, & de
oratione Dominica.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51085](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51085)

Iac. 4. 6. perbos humiliat; qui resistit superbis, qui humilibus dat gratiam.

C A P V T VI.

*Quanam è suprâ memoratis frequentius
oranti adhibenda, & de oratione
dominica.*

CVM harum aspirationum nullis circumscripta terminis materia propemodum sit infinita, neque verò possit in ea vniuersa consideranda pia mens occupari; nobis ex hac infinitate deligenda ea videtur potissimum, quæ assidua exercitatione redita familiaris, vberiore etiam fructum spiritualem afferre posse videatur. Ac Tertullianus grauis imprimis auctor commēdat admodum orationem dominicam, tum ab auctore Christo Domino, qui discipulis noui testamenti nouam orationis formam determinauit, vt in hac quoque specie (sic enim loquitur) nouum vinum, nouis vtribus recondederetur, & noua plagula nouo assueretur vestimento.]

I. de oratione
c. 1.

Deinde à breuitate, quantum enim substringitur verbis (verba sunt Tertulliani) tantum diffunditur sensibus: neque enim tantum propria orationis complexa est, veneratio-

rationem Dei aut hominis petitionem, sed omnem penè sermonem Domini, omnem commemorationem disciplinæ, vt reuera in oratione breuiarium totius euangelij comprehendatur.]

Ac postquam subiecit singularum huiusce orationis petitionum explanationem, ita in eius laudem exclamat. Compendijs verborum paucorum quot attinguntur edicta Prophetarum, Euangeliorum, Apostolorum, sermones Domini, parabolæ, exempla, præcepta? quot simul expunguntur officia Dei, honor in patre, fides, testimonium in nomine, oblatio obsequij in voluntate, commemoratio spei in regno, petitio vitæ in pane, exomologesis debitorum in deprecatione, sollicitudo tentationum in postulatione tutelæ. Quid mirum? Deus solus docere potuit, vt se vellet orari.]

Idem alibi eam vocat legitimam orationem, quòd sit ex omnibus maximè consentanea legibus, & iuri & placito diuino. In eandem sententiam sanctus Cyprianus dum Tertulliani magistri sui vestigijs insistit: Postquã enim ostendit veros adoratores adorare debere patrem in spiritu & veritate, atque oratione dominica id abundè effici; hæc subdit. Quæ enim esse potest magis spiritalis oratio, quàm quæ verè à Christo nobis data est, à quo nobis & Sp. Sãctus missus est?

De fuga
in per-
secutio-
ne c. 2.

l. de o-
ratione
Domi-
nica.

Ioan. 4.
23.

Quæ vera magis apud patrem precatio, quam quæ à Filio qui est veritas, de eius ore prolata est?]

Quisquis itaque huic tam salutari exercitationi frequenter ad Deum aspirandi assuescere volet, id faciat licebit vna aliqua orationis dominicæ, petitione, enixeque rogabit; modò vt diuina bonitas ab omni omnino creatura agnoscat, colatur, diligaturque; in cælum vibrato hoc spiritali iaculo, sanctificetur nomen tuum: modò se planè diuinæ subijciet voluntati, ad omnes omnino æquo animo ferendos casus, vt illi visum erit, diceretque non primoribus tantùm labris, sed ex animo: Fiat ò Domine voluntas tua sicut in cælo & in terra. Eodem se habebit modo in cæterarum petitionum vsu, aliàs hac, aliàs illà ad Deum aspirando.

Quanta autem sit dominicæ præcationis vis & dignitas, vel ex hoc patet, quod certum sit & exploratum, longè nos Deo fore acceptiores, si eius verbis potius, quam si ex sensu nostro spiritûque oremus. An non faciliores æternus Pater vnici filii, sibi que deuotissimi precatio, aures præbebit quam nostræ? Ab ipso ordinata (iterum Tertullianus) religio orationis, & de spiritu ipsius iam tunc cum ex ore diuino ferretur animata, suo priuilegio ascendit in cælum, commendans patri quæ filius docuit.]

Ne

Ne dubita: humi tua non reper oratio,
 alata est pennis Christi, atque viuifico eius
 spiritu habitúque animata, cùm eam ore suo
 sacrosancto pronuntiauit. Itaque fieri ne-
 quit quin volatu transcendat omnia, sese
 que det in conspectum Dei. Audiet ille vo-
 cem innocentissimi & sibi obsequentissimi
 Iacob: non se continebunt paterna visce-
 ra, quin te sinu suo confortum amicè ample-
 xetur, paternaque benedictione ditatum,
 & primogeniti iure donatum, auctumque
 dimittat.

Gen. 27.
22.

Omnino respiciet in faciem & in oratio-
 nem Christi sui, qui modò ad dexteram ma-
 iestatis sedet in excelsis, quando illù in die-
 bus carnis suæ preces, supplicationesque ad
 Deum, qui poterat saluum facere à morte,
 cum clamore valido & lacrymis offerentem,
 exaudiuit pro sua reuerentia. Hanc eandem
 cum Tertulliano rationem grauissimis hisce
 verbis inculcat Sanctus Cyprianus. Oremus
 fratres dilectissimi sicut magister Deus do-
 cuit. Amica & familiaris oratio est Deum de
 suo rogare, ad aures eius ascendere Christi
 oratione. Agnoscat pater Filij sui verba cùm
 precem facimus: qui habitat intus in pecto-
 re, ipse sit & in voce. Et cū ipsum habeamus
 apud patrem aduocatū pro peccatis nostris,
 quando peccatores pro delictis nostris peti-
 mus, aduocati nostri verba promamus. Nam

Psal. 83.
10.Hebr. 1.
3.Hebr. 5.
7.1. de o-
ratione.1. Ioan.
16.

cùm dicat, quia quodcumque petierimus à patre in nomine eius dabit nobis, quanto efficacius impetramus quod petimus in Christi nomine, si petamus ipsius oratione?]

Homi-
lia 21.

His accedat Sanctus Cæsarius id ipsum confirmans, qui & suadet omni orationi præmittendam orationem dominicam: quia sine dubio (inquit) libenter eam orationem exaudit, qui ipse pro ineffabili sua benignitate instituit. Nec videtur omittendum quod à S. Thoma reliquoq; Theologorum cœtu traditur, dominicæ orationis recitatione venialia dimitti, quod quanti sit, satis per se constat.

C A P V T VII.

Frequentanda his precatiunculis memoria peccatorum.

SVADENT vitæ spiritualis duces ac magistri vt numquã ponat homo memoriam peccatorum, sed ea semper oculis, atque animo subijciat, vt iugi eorum recordatione sese animus demittat, atque humiliet sub potenti manu Dei; idque sub orationis tempus præstandum maximè. Neque verò obscurum est in ea re Dauidis factum, qui quam dubitare nõ posset veniam sibi indulgam, neque se adulterij amplius reum teneri, quan-